

Måndagen den 16 februari

Kl. 12.00

Om jordbrukspolitiken

Förhandlingarna leddes av förste vice talmannen.

1 § Justerades protokollet för den 6 innevarande månad.

2 § Svar på interpellation 1986/87:147 om jordbrukspolitiken

Anf. 1 Jordbruksminister MATS HELLSTRÖM:

Fru talman! Jörn Svensson har frågat mig om den svenska regeringen ämnar arbeta för ett uppbrytande av jordbruksregleringen. Vidare har Jörn Svensson frågat mig om den svenska regeringen ämnar tillåta en väsentligt ökad import av jordbruksprodukter från främst EG-länderna. Slutligen har Jörn Svensson frågat om den svenska regeringen är beredd att låta arbetet för sundare livsmedel och sundare lantbruksmetoder stå tillbaka till förmån för en anpassning till EG:s och USA:s nivå på livsmedelspolitiken.

Världsmarknaden för livsmedel präglas i dag av manipulationer och spekulativa beteenden, enligt Jörn Svensson.

Enligt min mening gäller att de stora aktörerna på världsmarknaden, främst USA och EG, sedan länge befinner sig i en ohämmad exportkonkurrens. Detta har på senare tid lett till kraftigt fallande världsmarknadspriser och en djup internationell jordbrukskris där den alltmer inflammerade konflikten mellan USA och EG skapar risker för handelskrig. Två utvecklingsmöjligheter synes föreligga. Det första alternativet innebär att USA och EG till sist tvingas att göra upp sinsemellan och träffa en överenskommelse i ömsesidigt intresse, innebärande en uppdelning av världsmarknaden. Det blir i så fall en uppgörelse ovanför de små ländernas huvuden och till klar nackdel för många av de utanför stående länderna. Det andra alternativet utgörs av en multilateral lösning inom ramen för GATT-rundan. Inom den ramen har såväl u- som i-länder en möjlighet att påverka utformningen av uppgörelserna. Regeringen anser det vara i Sveriges intresse att genom aktiv medverkan stödja det senare alternativet. Detta är bakgrunden till vårt stöd för jordbruksförhandlingarna i den nya GATT-rundan. Vad slutresultatet blir av denna låter sig i dag icke förutses. Målsättningar för förhandlingarna är bl. a. att de deltagande länderna skall minska de stora exportöverskotten och minska de negativa effekterna av olika former av subventioner.

Sveriges deltagande i dessa förhandlingar innebär sålunda inte att det föreligger planer från regeringens sida på ett "uppbrytande av den svenska jordbruksprisregleringen".

Den andra delfrågan som Jörn Svensson ställer till mig gäller om regeringen ämnar tillåta en väsentligt ökad import av jordbruksprodukter från främst EG-länderna.

I denna fråga ligger tanken att regeringen skulle vara inställd på en framtida särskild förmånsbehandling av jordbruksimporten från EG i form av lägre gränsskydd. Regeringen har inga planer att verka i den riktningen.

Till sist frågan om Sveriges anpassning till EG:s och USA:s bestämmelser på livsmedelsområdet. Utrikeshandelsministern besvarade förra veckan en interpellation av Jörn Svensson om Sveriges EG- och Europapolitik. I det svaret redovisade hon bl. a. innebörden av samarbetet mellan EG- och EFTA-länderna i fråga om bestämmelser på olika områden. I den mån livsmedelsområdet kommer att beröras av överläggningar härom gäller – liksom i fråga om GATT-rundan – för svensk del att vi har som utgångspunkt 1985 års livsmedelspolitiska beslut, där konsumenternas krav på livsmedlens kvalitet och hänsynen till djur och miljö står i förgrunden på ett starkare sätt än tidigare.

Någon särskild harmonisering med USA pågår inte.

Anf. 2 JÖRN SVENSSON (vpk):

Fru talman! Jag tackar för svaret. Jordbruksministern förtjänar en eloge för ett mycket klargörande och intressant svar.

Bakgrunden till interpellationen är följande – som jag tycker att jordbruksministern bör känna till: När riksdagens EFTA-delegation besökte Genève sent i höstas, refererade GATT:s generalsekreterare till Mats Hellströms utnämning med den uttalade förhoppningen om dess positiva betydelse för en kommande liberalisering av handeln med jordbruksprodukter. Än mer uttalade förhoppningar i samma anda när det gäller kommande relationer mellan Sverige och EG framgick i enskilda samtal med befattningshavare vid de svenska representationerna i Genève och Bryssel. Svenska tjänstemän har givetvis rätt att uttrycka sina personliga åsikter i personliga samtal, och vad beträffar generalsekreteraren var hans referens möjlig att tolka på något olika sätt. Men jag fann det ändå befogat – mot denna bakgrund – att interpellera för att få regeringens inställning belyst.

Jag vill göra några kommentarer till sakinnehållet. Den hållning Mats Hellström redovisar när det gäller den vidare internationella aspekten är säkerligen den enda rimliga. Det vore mycket olyckligt, om en separatuppgörelse skedde mellan USA och EG med uteslutande av andra intresserade parter. De mindre staterna, och kanske speciellt tredje världens länder, skulle bli förlorarna – alldeles som Mats Hellström själv antyder. GATT erbjuder dock en möjlighet för dessa länder att inte bara hävda sin livsmedellexport, utan också nå en förståelse för att ett hänsynslöst sönderbrytande av de lokala livsmedelsmarknaderna, en ökad utbredning av kommersiella grödor och industriella driftmetoder på de internationella livsmedelskoncernernas villkor kan förvärpa den ekologiska situationen och skada förmågan till självförsörjning i en allt svårare befolkningssituation.

Vad gäller relationerna mellan Sverige och EG är det också bra att Mats Hellström slår fast vad som är den svenska utgångspunkten på jordbruksområdet. Perspektiven på detta område har på senare år förändrats och vidgats. Villkoren skiljer sig i mycket från vad som annars gäller, t. ex. i fråga om varuhandel av annat slag.

Vi vet numera att det inte bara är livsmedlens priser det gäller. Det handlar om kvalitet och näringsvärde – egenskaper som inte så sällan kommer i motsättning till artificiella och kemikaliserade driftsformer. Vi vet att det går att producera på ett sundare sätt, om distribution och marknad kan garanteras. Det handlar om ekologi, där vi tvingats konstatera hur ytligt sett rationella produktionsmetoder slår tillbaka i form av skador och olika externa kostnader. Det handlar om sambandet mellan kost och folkhälsa. Det är klarlagt sedan länge, att bakom flera av de stora folksjukdomarna ligger en felaktig kosthållning och – indirekt – också felaktigheter vid produktion och beredning. Det handlar slutligen även om regionalpolitik och sårbarhet: Alltmer allmänt börjar man komma fram till att livsmedelsproduktion inte bara kan koncentreras till de stora slätterna utan att det ligger ett värde i en rimlig grad av regional självförsörjning.

Alla dessa omständigheter ger ett starkt stöd för det som Mats Hellström anger som utgångspunkten för den svenska synen på gränsskydd och jordbruksreglering. I denna syn kan regeringen – som jag ser det – räkna på stöd både av en växande och alltmer medveten folkopinion och av en majoritet av riksdagen, något som bör kunna stärka regeringen inför förhandlingar med EG. Sett i ett större och mer allsidigt perspektiv framstår det som en fördel för Sverige att man på jordbruksområdet har ett sådant mått av politiska instrument för jordbruks- och livsmedelspolitiken. Det vore inför framtidens frågeställningar och problem olyckligt, ifall man skulle bryta ner och upplösa detta system av styrmöjligheter. En annan sak är, att systemet kan behöva förändras till riktning och innehåll för att just ge stöd åt vad som är en tidsenlig strävan i livsmedelsproduktion och ekologi. Ett stöd för den nuvarande jordbruksregleringen och för styrsystemet som sådant skall inte utformas med hänsyn till konservativt protektionistiska utgångspunkter utan baseras på möjligheterna att använda stödet på ett dynamiskt sätt i framtiden. I detta stycke, liksom när det gäller den allmänna utgångspunkt som Mats Hellström redovisat, kan han räkna på en positiv hållning från det parti jag representerar.

Även om det nu råkar vara så, att intresset i EG-länderna när det gäller dessa nya aspekter på jordbruks- och livsmedelspolitiken fortfarande är svagt och outvecklat, tror jag att Mats Hellström har en viktig poäng när han hävdar denna utgångspunkt. Det är inget tvivel om vad tiden arbetar för på detta område.

Anf. 3 Jordbruksminister MATS HELLSTRÖM:

Fru talman! Först till Jörn Svenssons referat av samtal under olika resor. Jag känner mig snarast smickrad om GATT:s generalsekreterare har tillmätt min person någon betydelse i GATT-sammanhang. Bakgrunden är den jag redovisat här.

Vad vi arbetar för är att efter förmåga – Sverige är ju förvisso inte en av de

stora aktörerna inom jordbruksområdet – medverka till att föra in förhandlingarna i GATT, så att en uppgörelse inte träffas över våra huvuden.

Vi har fortfarande en ganska hygglig förhoppning om att detta skall kunna genomföras. Jag vill ändå – med tanke på de senaste veckornas pressdebatt – varna för en överdriven optimism. Det har sagts att nu är handelskriget mellan USA och EG avblåst i och med att man har nått en överenskommelse om de regler som skall gälla för USA nu när Spanien och Portugal blir EG-medlemmar.

Det är riktigt att den mycket akuta upptrappningen och inflammerade konflikten under januari – då USA hotade med specialtullar på fransk konjak, brittisk gin, holländsk ost, danskt kött osv. för att pressa EG mycket hårt och där EG ville slå tillbaka med specialtullar på amerikanskt foder som exporteras till EG osv. – är avblåst, och det är bra. Men det innebär inte att USA:s och EG:s ohämmade konkurrens på den alltmer krympande världsmarknaden är avblåst. USA har fortfarande det program som kallas Biceps och som backas upp av vad man kallar en krigskassa, war chest, för att så att säga möta EG på världsmarknaden och subventionera mer än EG för att därmed tvinga EG till någon sorts disciplin, tvinga EG till förhandlingsbordet.

Det är en konkurrens som fortsätter. Konkurrensen fortsätter i Mellersta Östern, som är en av de kvarvarande delarna på världsmarknaden, och på några andra områden. Den leder till att spannmålspriserna sänks på ett ohållbart sätt. Det återspeglas på oss i Sverige genom att vi får mycket kraftigt fallande spannmålspriser, som leder till att vi får subventionera vårt överskott under det här året med sammanlagt mer än 1,5 miljarder. Det ger oss i längden en ohållbar påfrestning på vårt regleringssystem. Vi måste minska vårt överskott. Vi måste få in mer av förenklingar i vårt prisregleringssystem. Vi måste få in mer av marknadssignaler, som när vi i höstas kunde få en viss sänkning av inlösenpriset på spannmål osv. Vi måste alltså minska vårt eget överskott. Men även om vi kan göra det är påfrestningen på oss från den internationella konkurrensen utomordentligt stark.

Den grundläggande bedömning man ändå bör kunna ha är att det skall vara möjligt att föra in frågorna i GATT och få en förhandling i GATT. Hur den sedan kommer att sluta är som sagt omöjligt att säga. Man skall vara medveten om att det rör sig om ett område som är mindre harmoniserat än något annat också inom EG. Det är t. ex. ingen tillfällighet att man i deklARATIONEN från GATT-rundans start i Punta del Este talar om att gradvis reducera effekterna av subventionerna och att ta itu med deras orsaker. Det är såväl på svenska som på engelska en märklig formulering, som visar hur svårt det har varit att komma fram till en överenskommelse ens om vad man skall förhandla om. Man säger inte att man skall gradvis minska subventionerna utan att man skall minska de negativa effekterna av subventionerna.

Allt detta visar att man rör sig i en materia där förutsättningarna för att föra förhandlingar är mindre och där problemen är svårare än på de allra flesta områden inom handeln.

Detta gäller GATT, och det gäller också inom EG. Jag kan som ett exempel nämna att vi har fått en ny konflikt mellan EG och USA kring möjligheten att handla med kött från djur som växt upp med tillväxt-

befrämjande hormonpreparat. Vi har förbjudit sådana preparat i Sverige, och även EG har ett förbud. Men EG har först i höstas påbörjat en intern harmonisering av sitt kontrollsystem. Man har alltså inget gemensamt kontrollsystem, men har nu börjat diskutera hur man kan harmonisera kontrollsystemet inom EG beträffande tillväxtbefrämjande hormoner i kött. Detta har lett till en ny konflikt med USA, som anser detta vara ett handelshinder.

I den här frågan intar givetvis EG och Sverige samma ståndpunkt. Jag nämner denna fråga bara som ett exempel på att också beträffande det som Jörn Svensson hänvisar till, den s. k. vitboken beträffande harmonisering inom EG, ligger jordbruksfrågorna internt inom EG betydligt senare och är svårare att klara också inom EG självt än frågor på de allra flesta andra områden, utom möjligen skatteområdet. Detta visar på svårigheterna att föra internationella förhandlingar kring dessa frågor.

Anf. 4 JÖRN SVENSSON (vpk):

Fru talman! Mats Hellström gav här en mycket värdefull redogörelse för maktförhållandena på den internationella jordbruks- och livsmedelsmarknaden. Jag tror det är nyttigt att dessa synpunkter kommer fram i den offentliga nationella debatten. Vi skall naturligtvis inte överskatta våra möjligheter att påverka utvecklingen, men jag tror ändå att det är viktigt att det politiskt slås fast att Sverige har bestämda utgångspunkter bakom vilka står en svensk folkopinion och en riksdagsmajoritet, som stöder tanken på en bestämd profil i dessa stycken, en profil som åtminstone jag och säkert många andra betraktar som framsynt och i längden riktig.

Det är möjligt att yttrandet av generalsekreterären i GATT, vilket för övrigt fälldes i ett mycket kort hälsningsanförande, var föranlett av diplomatisk artighet inför ett svenskt besök, men det hade ändå en innebörd och gav Mats Hellström ett lämpligt tillfälle att klargöra regeringens inställning.

Låt mig till sist kommentera frågan om subventionssystemen. Även om det nu inte är rätta tillfället att fördjupa sig i en diskussion om dessa vill jag säga att jag inte tror att man inom överskådlig tid kan helt komma ifrån sådana system. Jag tror inte heller att de är entydigt negativa; det beror helt på hur de används. Våra egna spannmålssubventioner är kanske ett exempel på det jag nämnde inledningsvis, nämligen att det finns många skäl som talar för att man bör förskjuta accenter och tonvikt i det svenska stöd- och prisregleringsystemet så att det kan ske en nedtoning av stödet till spannmålsproduktionen till förmån för annan typ av produktion.

Anf. 5 Jordbruksminister MATS HELLSTRÖM:

Fru talman! Också jag tror att det förhåller sig så som Jörn Svensson sade avslutningsvis, nämligen att detta är ett område där olika typer av subventioner finns och kommer att finnas längre än på de flesta andra områden. Man kan naturligtvis bara spekulera i vilka orsakerna till detta är. Om man går igenom den jordbruksekonomiska litteraturen, vilket jag förvisso inte har gjort systematiskt, finner man att den innehåller anmärkningsvärt litet av analys av varför nästan alla länder – det finns några undantag: Australien, Nya Zeeland, England före EG-inträdet – av olika historiska omständigheter

har kommit att hamna i ett system som innebär ett högt gränsskydd när det gäller just jordbruksområdet och inte tillämpar den typ av frihandel som finns på andra områden. En möjlig ekonomisk förklaring är att man historiskt har bedömt elasticiteterna som väldigt låga. Man har nog konstaterat trögheterna i anpassningen och bedömt priselasticiteten som mycket liten. Historiskt har man kanske resonerat så att man jämfört med andra områden inte velat riskera att utsätta jordbruket för alltför stor instabilitet och alltför tvära kast. Ekonomiskt sett kan detta vara en förklaring till att nästan alla länder på just detta område har fastnat för ett system som i övrigt är ovanligt. Jag tycker att det vore utmärkt om ekonomiska historiker och andra ägnade sig mera åt forskning inom detta ganska dåligt belysta område.

Vad beträffar vår egen situation och vårt deltagande i det internationella arbetet kan man se frågan från en annan utgångspunkt. Jag tror att vi i Sverige har börjat att praktiskt ta itu med överskottsproblemen tidigare än man gjort i de flesta andra länder. Vi har nu kommit ner i balans när det gäller mjölkproduktionen och har inte längre något mjölkberg eller smörberg. Inom en ganska kort tid kommer vi att vara i balans också när det gäller nötkött. Vi har fortfarande ett fläsköverskott, men enligt många bedömare är vi ganska snabbt på väg mot balans även beträffande den produktionen.

Kvar står då det utomordentligt svåra problemet med vårt stora spannmålsöverskott. Med tanke på interpellationens formulering är detta inte rätt tillfälle att mera ingående diskutera den frågan, men jag vill ändå göra ett par kommentarer. I Sverige har vi – jag menar då såväl jordbrukarna som samhället – påbörjat ett arbete med att minska våra överskott som man i andra länder ute på kontinenten och i internationella sammanhang ännu så länge mest diskuterar och debatterar. Jag har förhoppningen att vi i Sverige kanske bättre än andra länder skall kunna ta oss igenom den ganska besvärliga omställning som en minskning av överskotten kommer att innebära för stora delar av svenskt jordbruk, så att vi efter denna omställning kommer fram till ett jordbruk som är mer konsumentvänligt och miljövänligt än det är i dag. I grunden har jag alltså en ganska optimistisk syn på våra framtida möjligheter att klara denna omställning, men jag tror att den kommer att medföra några ganska besvärliga år framöver för många jordbrukare.

Anf. 6 JÖRN SVENSSON (vpk):

Fru talman! Det är förvisso intressant att ingå i ett samtal om de europeiska jordbruksregleringarnas historiska ursprung. Det har naturligtvis funnits protektionistiskt-ekonomiska bakgrunder, men det har säkerligen också varit så att jordbrukarna under 1930-talet, då dessa system företrädesvis växte fram, var en mycket talrikare kategori än i våra dagar. Den var politiskt intressant – det var så att säga politiskt profitabelt att föra den typen av jordbrukspolitik. Det fanns också hos t.ex. liberala och demokratiska regimer en viss rädsla för att auktoritära ideologier skulle vinna isteg bland jordbrukarna, såsom visade sig vara fallet under depressionen i Tyskland bl. a. Jag tror att det fanns en blandning av rationella och mindre rationella orsaker till att dessa system växte fram, men det intressanta är ju att man nu

kan se att ett sådant här styrsystem, när man nu har det, kan användas på ett dynamiskt och positivt sätt. Det är det man bör notera, menar jag, i relation till de framtida behoven av omformning och omstrukturering. Det hävdas nämligen från en del debattörer i olika partier att man inte kommer till rätta med överskottsproblemen med mindre än att man sopar undan systemet, bryter ned det och låter marknadskrafterna agera helt och hållet fritt. Det tror jag är en definitivt felaktig uppfattning. Jag tror dessutom inte att den tjänar den typ av mer hälsomässigt sundare och ekologiskt bättre jordbruk som man på bred front här i Sverige ändå är överens om är det önskvärda.

Anf. 7 Jordbruksminister MATS HELLSTRÖM:

Fru talman! Inte heller jag tror att det är en framkomlig eller bra väg att på något drastiskt sätt införa marknadsprishildning och frihandel i fråga om jordbruksprodukter. Sverige kan inte och bör inte ensamt genomföra en sådan omläggning – det har jag sagt i flera anföranden. Det skulle kunna leda till just det som Jörn Svensson talade om och även till försämringar när det gäller konsumentintressen, miljöhänsyn och annat. Vad det handlar om är egentligen någonting mycket svårare, nämligen att i ett mycket besvärligt och invecklat regleringssystem successivt bygga in sådana förenklingar men också sådana marknadssignaler att konsumenternas intresse av kvalitativt goda och fullvärdiga livsmedel när fram till producenterna, där mycket i dag har suddats ut mellan producent och konsument. Jag tror att det där finns ett gemensamt intresse, såväl för producenterna att få bättre information om vad konsumenterna verkligen önskar som för konsumenterna att mer än i dag kunna påverka möjligheterna att få mat av bra kvalitet, tillverkad under omständigheter som är rimliga för djurens liv och hälsa. Egentligen står vi inför en svårare uppgift än den som ibland i den förenklade ekonomiska debatten framställs som ett val mellan en fri marknad och en reglering.

Överläggningen var härmed avslutad.

3 § Föredrogs och hänvisades

Förslagen

1986/87:9 till finansutskottet

1986/87:11 till konstitutionsutskottet

4 § Föredrogs men bordlades åter

Konstitutionsutskottets betänkande 1986/87:19

Skatteutskottets betänkande 1986/87:23

Justitieukskottets betänkande 1986/87:15

Lagutskottets betänkande 1986/87:11

Kulturutskottets betänkande 1986/87:8

Näringsutskottets betänkande 1986/87:17

Prot. 1986/87:72
16 februari 1987

Meddelande om interpellation

5 § Anmäldes och bordlades
Propositionerna

1986/87:82 Höjning av fordonsskatten för vissa lastbilar och släpvagnar
1986/87:83 Beskattningen av trygghetsförsäkringar för skogsbrukare och renskötare

6 § Meddelande om interpellation

Meddelades att följande interpellation framställdes

den 13 februari

1986/87:177 av *Christer Eirefelt* (fp) till kommunikationsministern om åtgärder mot konkurrensbegränsningar på telekommunikationsområdet:

Dagens samhälle är i ökande grad beroende av kunskap. Industrierna i gårdagens samhälle ägnade mycket av sina resurser åt att förädla och distribuera fysiska råvaror. I dag utvecklas i stället i stor utsträckning information: upplysningar om fakta, mängder, kostnader och adresser, upplysningar om personer och uppfattningar. I det nuvarande samhället baseras både industrins och den offentliga sektorns produkter i hög grad på förädling och förmedling av information.

Tillgången till informationsteknologi som används i företagsprodukter, i telenät och databaser, är därmed väsentlig för allt fler av dagens resurser. Det gäller för företagen och för förvaltningen, centralt i samhället såväl som på regional nivå. Datatekniska komponenter behövs i industriproduktionen, och system för telekommunikation blir alltmer fundamentala för distributionen. De kan ses som "råvaror" i vårt samhälle.

Den nuvarande situationen i vårt land vad gäller telekommunikationstjänster är den att televerket totalt dominerar utbudet. Det finns inte ens möjlighet för kunder att t. ex. jämföra priser och taxor mellan jord- och satellitburna teletjänster.

Folkpartiet har vid upprepade tillfällen påpekat att detta är en helt otillfredsställande konsumentssituation. Vi har anvisat vägar för hur dagens monopol och ensidighet skall kunna bytas mot en fungerande marknad, en marknad som kännetecknas av mångfald.

Utomlands har man på de flesta håll genomfört rättsliga och organisatoriska förändringar. Televerken är där inte längre ensamma. Men i vårt land står det still. Det beståendes intressenter är här många, och de vill utan vidare lämna ifrån sig sitt inflytande. Det är kanske begripligt, men enligt folkpartiets uppfattning inte försvarbart.

De flesta länder utanför våra gränser har reformerat, och infört marknadsökonomi. Bakom detta ligger främst det sunda förnuftet men också den alltmer internationaliserade tillgången på data- och telesystem.

Dessutom finns naturligtvis själva kommunikationens innebörd. Kontakter över gränser blir allt nödvändigare, och en klok organisatorisk utveckling som får fäste i ett land sprider sig snart.

Jag skall här kortfattat redovisa ett ärende som, enligt min uppfattning, belyser hur televerket på grund av sitt agerande motverkar en etablering som skulle få positiva konsekvenser för svenskt näringsliv. Det skulle också innebära ett mer varierat och konkurrenskraftigt utbud av de aktuella tjänsterna.

Comvik Skyport AB planerar en s. k. business-to-business service, IBS. Det innebär att en fast teleförförbindelse etableras mellan två olika företag i olika länder. Via denna kommunikationsförbindelse kan sedan de två sammankopplade företagen kommunicera genom vanliga telefonsamtal, telefax, s. k. elektronisk post, data, videokonferenser m. m.

Det krävs inget tillstånd för att tillhandahålla den aktuella tjänsten. Däremot krävs beslut enligt radiolagen, eftersom verksamheten också innefattar radiokommunikation, ett beslut som fattas av televerket.

Trots att det i Sverige alltså inte föreligger några legala hinder mot att etablera telefonförbindelser vid sidan av det allmänna telenätet har televerket avslagit Comviks ansökan. Man hänvisar till en allmän princip som, såvitt jag kan förstå, i praktiken innebär en monopolsituation för förmedlingsverksamhet där radiokommunikation ingår. Beslutet strider därmed mot grunden för konkurrenslagstiftningen.

Mot bakgrund av ovanstående vill jag fråga kommunikationsministern:

1. Vilka åtgärder är regeringen beredd att vidta för att öka konkurrensen och därmed effektiviteten på det rymdtekniska området i Sverige?
2. Avser statsrådet vidta åtgärder som undanröjer hindren för den ovan relaterade etableringen av telekommunikationsförbindelser?

7 § Meddelande om fråga

Meddelades att följande fråga framställdes

den 13 februari

1986/87:365 av *Christer Nilsson* (s) till kommunikationsministern om den regionala flygpolitiken i södra Sverige:

Regeringen har givit luftfartsverket i uppdrag att göra en utredning om de regionala flygplatserna i södra Sverige. Risk finns emellertid att det medan utredningen pågår görs investeringar som i framtiden visar sig felaktiga. Det rör sig om en sektor där tävlingen mellan olika intressen (kommuner, företag) kan innebära resursslöseri. Sådana exempel finns i landet.

Mot denna bakgrund är det önskvärt med ett principuttalande från kommunikationsministerns sida.

Vilken principiell syn har kommunikationsministern på den regionala flygpolitiken i södra Sverige?

Prot. 1986/87:72 8 § Kammaren åtskildes kl. 12.24.
16 februari 1987

In fidem

SUNE K. JOHANSSON

/Olof Marcusson